

שיחה לפני תערוכה

סמדר שינדלר בשיחה עם יואב אפרתי ונועה תבורי

- סמדר מה זה בשביל כל אחד מכם "הרעב הגדול"?  
 יואב צריכים רעב בסופו של דבר. כשאתה עושה אמנות, יש לך רעב; אתה לא עושה אמנות אם אתה שבע.  
 סמדר האם הכוונה לדיאלוג האינסופי בין רעב לשובע?  
 יואב כן, מעגל או כדור כזה שמתגלגל של רעב. וכולם רעבים, זה לא רק באמנות אלא בכל התחומים, בכל הארץ, בכל העולם, כולם רעבים, אף אחד לא שבע. כולם מאוד מאוד רוצים משהו, חסר להם משהו, הם רוצים להשיג משהו.  
 נועה הרעב הגדול לוקח אותי גם למקום נורא פיזי - לגוף. הרעב הקונספטואלי והרעב של הגוף - מתומצתים בשתי המילים האלה באיזשהו אופן. כתמה או כרעיון מסדר, יש במושג "הרעב הגדול" משהו שהוא מאוד פתוח ומפעיל את הדמיון, כאילו הוא מצליח לספר סיפור מאוד רחב בשתי מילים.  
 סמדר סיפור שהוא באותה עת גם רחב וגם אישי. כי בעצם בתערוכה כל אחד מכם מספר סיפור אישי.  
 נועה מעניין לחשוב על זה גם בהקשר של אמן הצום או אמן הטרפז של קפקא. שניהם בעצם לוקחים את האמנות שלהם למקום הכי קיצוני. לא חשוב עד כמה הם מקצינים, הם עדיין לא יודעים שובע...  
 יואב מהרעב  
 נועה כן, הוא - אמן הצום, לא שבע מהרעב שלו.  
 סמדר הדיאלקטיקה הזו באה לידי ביטוי בחומריות של העבודות. אצלך נועה, היבט החומריות מצד אחד מאוד עשיר ומצד שני מאוד רזה; ואצלך יואב, כאילו יש לך עולם שלם בקו האחד הזה.  
 יואב אני עכשיו כמו פּסל. כלומר, זה לא שאני רשם או משהו כזה. כשאני עושה רישום אני חושב כמו צלם, כמו פסל, כמו אמן וידאו או אינסטליישן; כל הדברים האלה.  
 נועה אני מאוד מתחברת למה שנאמר על הקשר בין רישום לפיסול. בתערוכה אעבוד בעיקר עם צילום, שגם אליו אני מתייחסת בתור איזושהי חשיבה מרחבית פיסולית.  
 סמדר מה אתה רואה ברישום?  
 יואב רישום זו על הכל, בכל זמן בכל מקום. זה אנטי חומר, זה נמחק, זה נעלם.  
 סמדר אבל גם בהצבה של נועה הצילום והאובייקטים עליו זה כאילו נכון לאותו רגע, זה פְּרִיק לגמרי.  
 יואב אבל בשונה מרישום על קיר, זה חוזר לסטודיו.  
 נועה זה נכון במובן שנשארת שארית של החומר שאפשר אחר כך למצוא לו איזשהו גלגול חדש. אבל אופן ההופעה של החומר, כמו שהוא בתערוכה, הוא לא חוזר. זה משהו חד-פעמי כי הוא קורה בחלל, בהצבה ספציפית.  
 סמדר מה ההבדל, מבחינת התחושה, בין ציור על קיר לבין ציור במחברת? האם הקיר מייצר תחושה חזקה יותר של דחיפות?  
 יואב זה משהו אחר וזה אותו דבר. זו שפה שקיימת כבר כמיליון שנה וככזו, היא מאוד פשוטה, אפשר להעתיק אותה. אני רוצה ומתכוון שיעתיקו אותי. מה שאני עושה מאוד פשוט, אלו דברים שאפשר להעתיק. אבל אף אחד לא עושה את זה, אף אחד לא מעתיק.  
 סמדר להעתיק ממש? פיזית? או להעתיק את השפה?  
 יואב להעתיק את הרישום.  
 נועה היית רוצה שזה מה שיקרה עם האומנות שלך, שיעתיקו אותה?  
 יואב שהיא תהיה נגישה לכולם ושל כולם; להפיץ אותה לחלוטין. אני מציג בכל מקום, אני יוצר על ניירות כמו על קירות. למעשה, אני סימן בעולם, ככה אני רואה את עצמי.  
 נועה חשוב לי לייצר נוכחות חד-משמעית. התערוכה היא ניסיון ליצור על דרך הצמצום; להגיע לרדוקציה של החלטות, לנסות למקסם בנוכחות הדלה, השטוחה ובכוח של הדברים שאני עובדת איתם הרבה זמן, ובכל פעם הם מקבלים נראות אחרת ועושים עוד צעד לעומק במסע.  
 אלה מעברים שמעניינים אותי, בין חומר לדימוי שטוח, בין דימוי שהוא צללית שמתנפחת וחוזרת להיות תלת-ממד, זהו ניסיון לתפוס נוכחות של משהו ולהעביר אותו מטמורפוזה, איזשהו גלגול שבכל מצב קיומי הוא מקבל איזה שהם חיים אחרים.  
 סמדר אם נחזור לשם התערוכה, אני חושבת שצמד המילים הובילו אותנו למסע, ליציאה למרחבים של זמן. הן שימשו כטריגר שהצליח להפעיל להתנע שיה וכוונתה עת גם להדק ולדייק את החשיבה באיזשהו אופן.  
 יואב הוא סוג של איתות כזה.  
 נועה את אומרת שהשם הידק את המחשבה אבל אולי יש כאן דווקא היפוך: השם אפשר לקרוא ולדייק את המחשבה שכבר הייתה שם לפניו.

תודות

תערוכה זו לא הייתה מתממשת ללא התמיכה ונדיבות הלב של חבר יקר.